

have haft bred opbakning på de institutioner, som loven skal gælde for.

En sådan ville have lignet undervisnings- og forskningsministerens lovforslag på to punkter: Den ville have begrænset antallet og især størrelsen af råd og nævn, og den ville have medført en klarere ansvarsplacering end den, der er i den nugældende styrelseslov.

Men i modsætning til ministerens lovforslag ville den have bevaret en demokratisk sammensætning af råd og nævn, og den ville have givet en reel kompetence til de kollegiale organer. Ministerens lovforslag bygger på en stærk mand-filosofi, hvor de valgte ledere får næsten uindskrænket magt, når først de er valgt.

Mindretallets ændringsforslag ville dermed have bevaret den arbejdsglæde hos såvel det videnskabelige som det teknisk-administrative personale og hos de studerende, som medindflydelse på dagligdagen medfører. Det ville med stor sandsynlighed også have medført en reelt stærkere ledelse. Et af mange problemer ved ministerens lovforslag er jo, at når man beder folk om at vælge diktatorer, vil de vige tilbage fra at vælge de mest dynamiske personer. I mindretallets ændringsforslag derimod har de valgte ledere samme handlemuligheder som i ministerens, men i modsætning til i ministerens forslag handler de under ansvar over for valgte organer. Derfor kan handlinger, der alene skyldes magtbrynde, standses, og derved forsvinder frygten for at vælge for idérige ledere.

På centrale områder gør mindretallets ændringsforslag langt mere effektivt op med de reelle problemer i den nugældende styrelseslov. Det gælder eksempelvis den tendens til nepotisme og indavl, som er en af de største trusler mod forskningens kvalitet under de nugældende styrelsesforhold. Her gør ministeren med stor sikkerhed forholdene værre ved at erstatte en trods alt åben procedure med en lukket. I modsætning hertil foreslår mindretallet ansættelseskompetencen bevaret, hvor den hører hjemme, nemlig i fakultetsrådet, men pålægger rektor et ansvar for at påse, at der ikke kan ske favoriseringer ved hjælp af snævre stillingsopslag og skævt sammensatte bedømmelsesudvalg.

Også på et andet punkt gør mindretallets ændringsforslag mere effektivt op med skavanker i den nuværende styrelseslov, nemlig med

hensyn til det videnskabelige personales ekstrajob. Her har ministerens lovforslag kun en vag sætning i bemærkningerne om, at »instituttlederen skal orienteres om medarbejdernes bijob, i det omfang disse skønnes at have indflydelse på hovedstillingen«. I modsætning hertil fastslår mindretallet i lovteksten, at »medarbejdernes eksterne arbejdsopgaver, bortset fra offentlige hverv, skal forelægges instituttlederen til godkendelse«. Mindretallets ændringsforslag lægger ikke på nogen måde op til, at universitetsansatte ikke bør udføre opgaver for omverdenen, tværtimod. Men det lægger op til gennemsigtighed på området og dermed til klare aftaler om, hvornår de ansatte kan påtage sig opgaver på helt privat basis, og hvornår opgaver bør udføres efter reglerne om indtægtsdækket virksomhed.

Også vedrørende studienævnets mulighed for at nå til afgørelser er mindretallets ændringsforslag langt mere hensigtsmæssigt. Ministeren lægger op til, at lærergruppen i tilfælde af uenighed mellem lærere og studerende kan spille på muligheden for at flytte afgørelsen op i fakultetsrådet. Mindretallets ændringsforslag forudsætter, at de to parter skal tale sig til enighed. I de få tilfælde, hvor dette ikke måtte være muligt og der derfor opstår handlingslammelse, har dekan og rektor kompetence til at gribe ind og træffe afgørelsen.

Også vedrørende forskningsfriheden sikrer mindretallets ændringsforslag den mere effektivt end ministerens uden at indskrænke institutledelsens muligheder for at sørge for, at instituttet er en samarbejdende enhed.

Sammenlagt løser ministerens lovforslag kun i begrænset omfang problemerne i den nugældende styrelseslov, men skaber til gengæld mange andre. Mindretallets ændringsforslag sikrer derimod, at alle problemer kan blive løst, og at institutionerne kan blive ledet effektivt, men griber ikke ind over for det bedste i den eksisterende styrelseslov, nemlig hver enkelt medarbejders og studerendes indflydelse på sin dagligdag.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de under nr. 2, 20, 27 og 28 stillede ændringsforslag, men ændringsforslag nr. 22 vil aldrig kunne være andet end en forklud-